

A FRANKFURT SENSE EXCLUSIONS

● L'única bandera que representa Catalunya és la de la convivència de català i castellà

DANIEL FERNÁNDEZ

COORDINADOR DELS DIPUTATS I SENADORS DEL PSC

Dilluns passat, el ministre **José Montilla** va signar un conveni amb el conseller de Cultura, **Ferran Mascarell**, a través del qual es destinaran sis milions d'euros a reforçar la presència de les empreses editorials catalanes a la Fira del Llibre de Frankfurt del 2007. En el decurs de l'acte, **Montilla** afirmà que "resulta una prioritat la defensa de la llengua catalana, però no per això s'ha de marginar els creadors catalans que s'expressen en castellà, ja que també són una mostra de la diversitat i vitalitat de la nostra cultura". Amb aquest conveni, **José Montilla** --el primer ministre que ha parlat en català en un Consell de la Unió Europea i el que ha fet possible el domini *cat* a internet-- ha fet un pas més en la promoció de la llengua catalana. Ho ha fet a través d'una política de fets i realitats que aspiren a obtenir resultats per al català. I ho ha fet, a més a més, reivindicant la bandera de la convivència del català i el castellà a casa nostra. L'única bandera capaç de representar amb coherència la Catalunya dels catalans i catalanes d'avui i de demà. I la més intel·ligent per fer avançar el català. ¿Com es pot donar prioritat al català sense excloure el castellà? El mateix conveni firmat dilluns passat és una bona resposta a aquesta qüestió. El Ministeri d'Indústria, Turisme i Comerç i l'Institut Català de les Indústries Culturals es comprometen a impulsar la tecnificació empresarial per afavorir la internacionalització de les empreses editorials catalanes, especialment de les pimes del sector; a incentivar la traducció (preferentment a l'anglès i l'alemany) de produccions editorials d'empreses catalanes; a elaborar una revista trimestral --en format paper i en format digital-- dirigida a editors internacionals per donar a conèixer permanentment les novetats del llibre en català; a inserir un noticiari estable sobre les accions del sector editorial català a les principals revistes i mitjans editorials espanyols i internacionals... Una proposta, en definitiva, plena de sentit comú que no cau en el parany de l'exclusió i que veu en el castellà, aquí i més enllà de les nostres fronteres, no un adversari del català, sinó el millor aliat per conquerir nous mercats.

EL MATEIX dilluns, la Mesa del Parlament Europeu aprovava una resolució que fa possible que els ciutadans de Catalunya, el País Valencià, Balears, Galícia i Euskadi es puguin dirigir a l'Eurocambra en les seves llengües pròpies. La iniciativa havia estat del Govern espanyol. El suport dels socialistes europeus i, especialment, el vot de qualitat del president de la Cambra, **Josep Borrell**, van ser decisius per assolir aquest objectiu i superar l'oposició frontal de la dreta europea, encapçalada per **Vidal-Quadras**. Amb aquesta decisió, el català ja es pot utilitzar en la comunicació escrita amb el Parlament Europeu i és llengua d'ús a la resta de les institucions de la Unió Europea. La inclusió del català a Europa és obra del conjunt de la societat catalana, amb el suport de la majoria de la societat espanyola. Que s'hagi produït amb un Govern socialista, presidit per **José Luis Rodríguez Zapatero**, del qual forma part el primer secretari del PSC, **José Montilla**, no ha estat casualitat, sinó la constatació que dos anys de coincidència d'un Govern socialista a Espanya amb un Govern catalanista i d'esquerres a la Generalitat han fet més pel reconeixement del català que els vuit anys de majories parlamentàries de CiU i el PP a Barcelona i Madrid. L'endemà, i en el mateix hemicicle de l'Eurocambra, únicament el PP --per boca de **Mayor Oreja**-- i l'extrema dreta van evitar condemnar la dictadura franquista, tot coincidint amb el 70è aniversari del cop d'Estat de **Franco** contra el Govern democràtic de la Segona República. Un eurodiputat polonès de la Lliga de les Famílies, **Maciej Gyertich**, va aprofitar l'ocasió per fer una encesa defensa de la dictadura, afirmant que "gràcies a l'Església, a l'Exèrcit i a **Franco**, l'atac comunista contra l'Espanya catòlica es va poder superar". **Hans Gert-Poettering**, portaveu popular alemany --i catòlic-- li va respondre que "els partidaris dels règims totalitaris no estan en condicions de defensar els nostres ideals". Quan parlem d'una dreta europea no excloent pensem precisament en persones com **Gert-Poettering**.

"TOTES LES literatures nacionals són excloents", va afirmar recentment la diputada i escriptora **Maria Mercè Roca**, tot defensant que únicament els autors en llengua catalana podien estar representats a Frankfurt. A nosaltres no ens interessen ni les exclusions de **Vidal-Quadras** ni les de **Roca** (la visió del nostre passat de **Mayor Oreja** té una dimensió encara més preocupant).

Preferim les paraules que, també dilluns passat, va pronunciar **Joan Manuel Serrat** al rebre la Medalla d'Or de la ciutat de Barcelona: "Barcelona és mestissa com jo, poble de pobles, terra d'acollida". Com també ho és Catalunya.

El Periódico de Catalunya, 8 de juliol de 2006